

Bogár László: A pénz misztériuma

2013 április 17. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A már öt éve tartó globális válság legutóbbi fejleményei a pénz misztériumának újabb elemeit világították meg.

Egyre nyilvánvalóbb, hogy az emberi világ azért került fenyeget? helyzetbe, mert nincs módja megfogalmazni és kibeszélni e válság sajátosságait és jellemz?it, s ugyanígy nem tud beszélni a pénz misztériumáról és hatalmáról

sem.

Gyakran halljuk az információs társadalom kifejezést azoktól, akik talán jó szándékúan az informatika, elektronika, média összeolvadása nyomán azt várják, hogy az emberiség egy új, szebb és jobb korszakba lép majd. Pedig a kor, amelyben élünk, sokkal inkább a „dezinformációs” társadalom nevet viselhetné az információs helyett, hisz gigantikus médiagépezetek dolgoznak azon, hogy a globális hatalmi rendszer mesterségesen felépített hamis valóságának konstrukcióit tényleges valóságként mutassák be. Nincs tehát könnyű helyzetben az, aki mégis csak a valóságot szeretné megismerni, és dezinformáció helyett az információt részesítené előnyben. De minthogy az elmúlt néhány év során, ahogy ez kinéz, egy roppant méretű pénzügyi fekete lyukban tűnik el éppen a világ, így mégis meg kell kísérelnünk a valóság feltárását.

Kiindulni talán abból lehetne, hogy a pénz valójában maga is egy komplex információkövetítő rendszer, és éppen ez adja a feladat nehézségét. A közvetítő közegek feltárása, valóságos természetük megértése nem egyszerű feladat. Még hozzá azért nem, mert ezeken a közvetítő felületeken keresztül valójában mindig valamilyen komplex cserefolyamat zajlik. A kereskedelemben az áru cserélő gazdát, a pénzrendszerben az áruk szimbóluma, a pénz, a médiában pedig a szimbólumok szimbóluma, az információ. És hogy még bonyolultabb legyen: valójában a fizikai áru, illetve az ezt megtestesítő pénz maga is információ, sajátos csomagolásban. A pénz mint információ arról tudósítja azt, akinek átadjuk, hogy azért rendelkezünk vele, mert valamilyen konvenció alapján elismert teljesítményünket honorálták ezzel. Ha szemügyre veszünk egy bankjegyet, az egyik oldalán egy híres személyiség képe, a másik oldalán aláírások láthatók. A híres személyiség a régi időkben rendszeresen mindig egy király, azt jelzi, hogy ez a mindenki által elismert abszolút erkölcsi tekintély mintegy szavatolja, hogy aki most ezt a pénzt birtokolja, az a törvényes rend keretei között jutott hozzá, és eszerint is használja fel. A jegybank elnökének és helyetteseinek aláírása a túlsó oldalon pedig az intézményes pénzhatalom oldaláról garantálja mindezt. Csakhogy, és ez itt a bökkenő, a híres személyek, azaz a királyok még a szakralitás korának pénzét szavatolták, a jegybankelnök azonban egy deszkrális korszak fegyvereként használta, használja pénzét.

A globális világ pénze már fizikai megjelenésében is hordozza korunk legmélyebb lételméleti ellentmondását. Érdekes azon is eltöprengenünk, hogy a globalitás szép új világában már valójában az a színes papírdarab sem létezik szimbólumként, amit eddig pénzként ismertünk. Ami megjelenik, a bankkártya, az csupán egy kis méretű darabka, amelyben már csak cikázó elektronok, elektronikus impulzusok járnak hisztérikus táncukat. Mindennek végképp semmi köze a tradicionalitás világának szakralis rendjéhez. A pénzt egy ellenrizhetetlen és saját létét is tagadó globális hatalmi rendszer bocsátja ki, és cinikusan jelzi, hogy ha ellenrizi a pénzkibocsátást, akkor nem érdekli, kik hozzák a törvényeket. Mert a rejtett pénzhatalom urai a pénzkibocsátás szabályozásával egyúttal az egész komplex társadalom-újratermelési folyamatot tartják ellenrizésük alatt. A szabadság, a szuverenitás és a demokrácia értéktelen színpadi kellékek csupán, a feladatuk csak annyi, hogy a globális színjáték látványtechnikáját hitelesebbé tegyék. A formális törvényhozó rendszer, a parlament ebben a gépezetben már csak olyan törvényeket hozhat, amelyek e láthatatlan globális hatalom stratégiai érdekeinek megfelelnek. Ha

mégsem ezt tennék, netán az adott emberi közösség érdekeit szolgáló saját pénzt bocsátának ki, akkor a globális pénzhatalmi rendszer azonnal olyan átváltási arányokat hozna létre, amelyek mellett az adott emberi közösség vagy a teljes elzárkózást választja, vagy önmagát semmisíti meg. A pénzkibocsátás globális monopóliumával rendelkező szuperstruktúra viszont így feltételekkel teremt pénzt, hogy ez előbb vagy utóbb eladósodáshoz vezessen. Amikor ez bekövetkezik, akkor az adósságszolgálatával már egyszerre sakkban tartható az adott emberi közösség. (Vegyük észre, hogy nem törlesztésről, visszafizetésről és hasonlókról beszél a globális birodalom, hanem adósságszolgálatról, a globális hatalmi rend kiszolgáltatásáról.) Amikor pedig az eladósodás már kellő mélységig vált, akkor a szuperstruktúra beindítja azokat az öngerjesztő örvényeket, amelyek a kamatokat és az árfolyamokat, tehát a legfontosabb átváltási arányokat úgy manipulálják, hogy folyamatosan szívják ki az adott emberi közösség erőforrásait. Valójában tehát egy olyan éleskődő hatalmi rendről van szó, amely mérgezett szubsztanciát ad a gazdaállatnak, amely aztán megnyitja a kiszívható erőforrások egyre növekvő áramát. A globális média, a harmadik közvetítő mező pedig arról gondoskodik, hogy mindez karitatív kegyként, nagylelkű adományként, jótéteményként tételizedjék. Az elmúlt öt év globális válságának pusztító következményeit ma már mindenki látja, az emberi társadalmak mégis benuultan, tehetetlenül tűrik kifosztásukat. Kérdés, meddig?

magyarhirlap.hu - Bogár László

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalátról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló